

rigtigt. Dog indstiller man ham til Afskedigelse uden nærmere Undersøgelse eller lignende.

Jeg kommer nu til den tredje Læge, A., det er altsaa ham, der i Øjeblikket er Morfinist og har indrømmet det. Det, man saa skulde gøre, naar man vilde handle efter Sundhedsstyrelsens egen Udtalelse, var at undersøge, om Morfinen har haft en skadelig Indflydelse paa hans sjælelige Tilstand, og det havde været forfærdelig let for Sundhedsstyrelsen at gøre det. Det havde været det eneste naturlige, om Sundhedsstyrelsen havde rettet en Henvendelse til Karantænekommissionen, under hvilken den paagældende i mange Aar, jeg tror i 24 Aar, har været i Embede. Men det gør Sundhedsstyrelsen ikke. Nej, man ønsker ham afskediget uden at spørge Karantænekommissionen. Jeg gad egentlig vide, hvorfor man har undladt det. Saa maatte jeg skrive til Karantænekommissionen, og den oplyser, at den „for sit Vedkommende ikke har haft nogen Anledning til Klage“ over de paagældende Lægers Virksomhed i Karantænevæsenets Tjeneste, „ligesom man ej heller fra Karantænelægen her i Staden eller fra anden Side har modtaget nogen Klage over de paagældende“. Endvidere kunde man have forhørt sig hos den Mand, hos hvem den paagældende har været Amanuensis eller Vikar gennem en Snes Aar, og spurgt ham, hvorledes han har været tilfreds med ham. Det har Sundhedsstyrelsen ikke gjort; i alt Fald har man ikke meddelt mig noget derom. Sundhedsstyrelsen vilde saa have faaet en Erklæring om, at den paagældende havde udført sit Arbejde til hans fulde Tilfredshed.

En Ting til kunde Sundhedsstyrelsen gøre: den kunde gaa til Karantænelægen. Det har den ogsaa gjort; den er gaaet til ham for at faa hans Udtalelse om det paagældende Forhold. Derfor bilægges der ogsaa Klagen en Erklæring fra Skibslæge H. Rørdam, Medlem af Sundhedsstyrelsen, om en Samtale, han har haft med Karantænelægen. Naar man nu indstiller til Ministeren at foretage et saa alvorligt Skridt som at afskedige en Læge, er det egentlig ikke nok at faa at vide, at et Medlem af Sundhedsstyrelsen har talt med en Mand, naar man ikke tillige faar dennes Bekræftelse paa, hvorledes Samtalen er falden. Der kunde jo være Misforstaaelser af Enkeltheder i Samtalen. Det ærede Medlem vil maaske svare mig, at det har Sundhedsstyrelsen ogsaa gjort. Men den meddeler ikke Justitsministeren, hvad Karantænelægen har svaret, det vil sige, den

gør det den 15. Januar; saa sender den Karantænelægens Svar i en anden Forbindelse, og saa begynder jeg at forstaa, hvorfor man ikke straks har villet sende mig det, det var ikke af Grunde, som vedrøre Realiteten. Saa maatte jeg ogsaa skrive til Karantænelægen; jeg fremsendte altsaa det ærede Medlems Embedserklæring for at faa den bekræftet af Karantænelægen. Han svarer saaledes: „Dette Referat er en — næsten paa ethvert Punkt — meget perfid Gengivelse af de Ord, som virkelig faldt ved den Lejlighed, idet mine Udtalelser dels ere fordrejede i en bestemt Retning, dels ere i Referatet Ting af Betydning udeladte, dels ere andre Udtalelser løsrevne fra deres nødvendige Forbindelser, saaledes at de, fremsatte som Enkeltheder, faa en helt anden Betydning, end de havde i Samtalens Løb, og navnlig har Skibslægen overført Udtalelser om „en Læges“ Forhold til at gælde om „begge Læger“. Jeg kan derfor absolut ikke godkende Rigtigheden af Hr. Rørdams „Referat“ af mine Udtalelser ved den nævnte Lejlighed, hverken hvad angaar Helheden eller Enkelthederne.“ Jeg skal naturligvis ikke dømme de to Læger imellem. Nu er der senere kommet en Erklæring fra Clod-Hansen om, hvorledes han ser paa de paagældende Læger. Ærede Medlemmer skulle faa det hele trykt.

Nu kan man sige, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde i Gaar, at naar hele denne Aktion rejses, rejses den i Samfundets Interesse, for at beskytte Samfundet, og det ærede Medlem paakaldte jo min Hjælp til at beskytte Samfundet. Det ærede Medlem kan være ganske sikker paa, at jeg nok skal gøre, hvad der staar i min Magt, for, at der skal blive gaaet fuldkommen retfærdigt frem mod disse Læger, og er der noget i Vejen for, at de kunne passe deres Gerning, skal jeg ikke holde min Haand over dem. Men det er ikke rigtigt, at denne Aktion er rejst for at beskytte Samfundet. Det udtaler ogsaa et Medlem af selve Sundhedsstyrelsen, Professor Christiansen, i „Politiken“s Kronik for 19. December. Jeg skal tillade mig at citere, hvad han der skriver om Professor Rovsing: „Men Professor Rovsings Viden om disse Lægers Morfinisme er hverken fra i Dag eller i Fjor. Alligevel er det dog aldrig tidligere faldet ham ind at gøre opmærksom paa det. Det er derfor ikke Hensynet til Samfundet, ikke Ønsket om at fjerne Kolleger, der repræsenterer en Fare for deres Medmennesker, der har dikteret ham hans Indgriben; men